

ambalată într-un pachet din polimer transparent, până la ora 18.00, când, fiind reținut de colaboratorii de poliție pe str. Ion Creangă 78, mun. Chișinău, a fost escortat în Inspectoratul de Poliție Buiucani din str. Calea Ieșilor 12, mun. Chișinău unde, pachetul respectiv a fost ridicat și sigilat de colaboratorii de poliție ai Inspectoratului de Poliție Buiucani, mun. Chișinău.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-3029 din 06.06.2017, s-a stabilit că masa vegetală uscată și mărunțită de culoare violet cu nuanțe roșii (1,745 gr.), ridicată de la cet. Stipan C. la 23.05.2017 pe str. Calea Ieșilor 12, mun. Chișinău, este îmbibată cu cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201, care în Hotărârea Guvernului R. M. nr. 1088 din 05.10.2004, cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, nu este inclus. În contextul scrisorii nr. 4976 din 14.04.2017 parvenite de la I.M.S.P. Dispensarul Republican de Narcologie de comun cu Comitetul Permanent de Control asupra drogurilor, substanța MDMA(N)-2201 este analog al substanței AB-PINACA-CHM, care, cel din urmă, reprezintă substanță psihotropă (în lista nr. 2. Substanțe psihotrope. Tabelul I. Substanțe stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale, Hotărârea Guvernului R. M. nr.1088 din 05.10.2004).

Potrivit pct. 193 al Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, cu privire la lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, AB-PINACA-CHM de la 0,25 gr., constituie proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, ca păstrarea de substanțe psihotrope, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75-77 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul are o vârstă fragedă, a comis o infracțiune gravă, nu are antecedente penale, că circumstanțe agravante și atenuante nu sunt stabilite, că el a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată conform art. 364¹ Cod de procedură penală și, astfel, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, că art. 217 alin. (3) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 1 la 6 ani cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, ținând cont de noile limite minime și maxime ale pedepsei cu închisoarea – de la 8 luni până la 4 ani, stabilite conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, concluzionând că pentru corectarea și reeducarea inculpatului nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa aplicată, aceasta urmând a fi suspendată condiționat conform prevederilor art. 90 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, of. Buiucani, Sergiu Zamă, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a

ocupa orice funcții și de a exercita orice activitate în circulația medicamentelor pe un termen de 5 ani.

Apelantul a invocat, că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva motive care ar indica că nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege și solicitată de acuzare pentru fapta săvârșită.

Pedeapsa stabilită inculpatului, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, care este o infracțiune din categoria celor grave, este una prea blândă și contrară prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui cât și din partea altor persoane.

În ultima perioadă, s-a atestat o creștere alarmantă a infracțiunilor ce țin de circulația ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau analoagelor lor, a numărului persoanelor care consumă astfel de substanțe, însă instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane.

Aplicarea unei pedepse neprivative de libertate, în context va duce la încurajarea pe viitor a comiterii infracțiunilor similare de către alte persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat concluzia ei.

Instanța de fond a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, la locul de muncă, precum și cel dinainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate.

Alegațiile apelantului în partea excluderii art. 90 Cod penal, sunt neîntemeiate, iar concluzia instanței inferioare precum că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, este una corectă, motivată și întemeiată.

Instanța de fond, corect a constatat că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave, nefiind stabilite circumstanțe agravante, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate în privința sa.

Fapta prevăzută la art. 217 alin. (1) lit. b) Cod penal se pedepsește cu închisoare de la 1 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

Instanța de apel, ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunii, conducându-se de principiile generale de stabilire a pedepsei consfințite de art. 61 alin. (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art.

16 alin. (4) Cod penal este una gravă, ținând cont de noile limite minime și maxime ale pedepsei cu închisoarea prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, a concluzionat, că o pedeapsă cu închisoarea pentru un termen de 1 an în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa orice funcții și de a exercita orice activitate în circulația medicamentelor pe un termen de 5 ani, cu suspendarea executării ei pe un termen de probațiune de 3 ani, dacă, în perioada de probațiune pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, este una corectă.

Or, potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, a concluzionat că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.

Instanța de fond a dispus neexecutarea pedepsei aplicate, ținând cont de faptul că acesta se căiește sincer de cele comise și le regretă, are o vârstă fragedă, nu are antecedente penale, iar suspendarea executării pedepsei cu închisoarea și acordarea posibilității acestuia, ca în termenul de probă, prin comportare exemplară și muncă cinstită, să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat, va oferi o mai bună protecție intereselor societății decât izolarea lui de societate.

Astfel, executarea pedepsei stabilite inculpatului nu este rațională, motiv pentru care, potrivit prevederilor art. 89 alin. (2) lit. a) și 90 alin. (1) Cod penal, este corectă dispunerea suspendării executării pedepsei cu închisoarea, stabilite în prezenta sentință, pe o perioadă de probațiune de trei ani, cu liberarea ulterioară de pedeapsă a acestuia, cu condiția că acesta, în termenul de probă nu va săvârși alte infracțiuni și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Totodată, prima instanță întemeiat a conchis că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea acestuia de societate, aplicând pedeapsa cu închisoarea, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii.

Or, au fost constate un șir de circumstanțe atenuante, precum săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, că inculpatul este angajat în câmpul muncii, iar careva circumstanțe agravante procurorul nu a prezentat, atât în rechizitoriu, cât și în instanța de judecată, fapt ce indică la lipsa de careva temei de aplicare în privința inculpatului a unei pedepse reale cu închisoare.

Astfel, temeiul invocat de apelant nu este relevant cauzei, iar prima instanța și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 și 90 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința

inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acestuia prin rechizitoriu.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Recurentul a invocat, că prima instanță, pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad de prejudiciabilitate sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul criminal și anume, prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane.

Totodată, instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, adică nu a efectuat procedura de individualizare și stabilire a duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit căror, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, prevederi ce sunt valabile și pentru instanța de apel.

Decizia adoptată contravine prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, în partea stabilirii pedepsei penale, deoarece nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei.

În cazul infracțiunilor de circulație ilegală a drogurilor, prin gravitatea infracțiunii săvârșite se are în vedere, că aceste infracțiuni comparativ cu alte categorii de infracțiuni, prezintă un pericol deosebit de grav pentru societate, deoarece sunt îndreptate contra sănătății publice.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.**, **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare că inculpatul se căiește sincer de cele comise, are o vârstă fragedă, nu are antecedente penale, este angajat în câmpul muncii, că pe caz lipsesc circumstanțe agravante, ținând corect cont de prevederile

art. 61, 75, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Instanța de judecată, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare aplicate vinovatului doar dacă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să o execute, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, iar instanțele de fond și de apel au reținut asemenea împrejurări, precum vârsta fragedă a inculpatului, caracterizarea pozitivă, că inculpatul anterior nu a fost condamnat, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, just concluzionând asupra suspendării condiționate a pedepsei cu închisoarea, pe o perioadă de probațiune (*pct. 2., 4. din decizie*).

Totodată, soluția instanțelor de fond și de apel coroborează cu noile prevederi ale art. 75 alin. (2) Cod penal, în vigoare din 20.12.2017, conform căror, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Or, potrivit art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care ușurează pedeapsa, ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând

apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 12 octombrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2018, în privința inculpatului Stipan Constantin XXXXXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco